

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Învățăături și povești arhipăstorești de Crăciun

Pastorala de Crăciun a Înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului reprezintă și în acest an pentru preoții și credincioșii Arhiepiscopiei Sibiului un mănunchi de învățăături, care ne dezvăluie noi aspecte ce se desprind din marele eveniment al Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mîinecînd de la textul evanghelic: „Și intrînd în casă, au văzut pruncul și pe Maria, mama lui” (Matei 2, 11), Înaltul nostru Ierarh se oprește asupra icoanei care cuprinde pe pruncul Iisus și pe Maica Domnului.

Mama și pruncul sînt două persoane dragi și familiare în viața fiecărui om. Cu atît mai mult pentru noi cei credincioși, pruncul Iisus ca Fiul al lui Dumnezeu și Maica Domnului, ca Născătoare de Dumnezeu, sînt în chip deosebit „mai aproape de noi, mai lingă inima noastră, îi învăluim în duioșia noastră, în căldura dragostei noastre...” Sf. Evanghelii ne prezintă legătura deosebită dintre Maica Domnului și Fiul ei cel dumnezeiesc la Nașterea Mîntuitorului, în copilăria Lui, în activitatea, moartea, învierea și înălțarea Lui la cer.

Legătura aceasta dintre Maica Domnului și Iisus Hristos-Mîntuitorul a fost prorocită încă din Vechiul Testament. Așa de pildă prorocul Isaia (7, 14) precizează: „Fecioara... va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil”, ce se tâlcuiește: „cu noi este Dumnezeu”.

Legătura dintre Iisus Hristos, Domnul nostru, și maica Lui după trup nu se mărginește la Nașterea cea preamărită, la copilăria, viața și activitatea Domnului Hristos în viața sa pămîntească, ci trece dincolo de capătul vieții acesteia, în veșnicie. Maica Domnului stă de-a dreapta Fiului ei în ceruri și se roagă pentru noi toți, așa cum prevestește Psalmistul (44, 11) și cum o arată Sf. Apostol Ioan ca pe „o femeie înveșmîntată cu soarele” (Apoc. 12, 1).

Pentru toate acestea, Biserica noastră, după ce prăznuiește în prima zi de Crăciun Nașterea Domnului, unde împreună sînt Pruncul divin și maica Lui cea sfințită, a doua zi prăznuiește Soborul Maicii Domnului. Biserica noastră o cîntă, o laudă și o cinstește pe Maica Domnului ca pe cea „binecuvîntată între femei” și „cea plină de dar”, care s-a învrednicit să fie Maica Domnului și Maica noastră a tuturor.

„Crăciunul ne învață așadar — zice Arhipăstorul nostru — să nu despărțim pe Maica preacurată de Iisus Hristos, nici pe Iisus Hristos de aceea, care este Maica Dumnezeului nostru, „mai cinstită decît heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît serafimii”. De vreme ce Domnul Hristos este nedespărțit de maica Sa întotdeauna, cel ce zice că se închină lui Iisus Hristos, dar nu cinstește pe maica Lui, acela nu cinstește cu adevărat nici pe Mîntuitorul Hristos; cel ce nu este cu maica Lui prea sfințită nu este nici cu Fiul lui Dumnezeu.

Mamă ne este și Biserica. După Sf. Ap. Pavel — Biserica este mireasa lui Hristos (Efes. 5, 25). „Așa cum Iisus s-a născut din Fecioara Maria — prin umbrirea Dubului Sfințit, așa și Biserica ne naște prin harul divin în Taina Sf. Botez, la viața cea nouă în Iisus Hristos”. „Ca fii ai lui Dumnezeu după har, noi sîntem și fii ai Bisericii lui Hristos, care ne naște în Sf. Taină a Botezului, ne întărește cu darurile Dubului Sfințit în Sf. Taină a Mirungerii, ne hrănește cu trupul și sîngele Domnului și cu Cuvîntul Evangheliei Lui, revărsă în viața noastră bogăția cea necuprinsă a darurilor lui Iisus Hristos”.

Mamă bună este pentru toți fiii poporului nostru și Patria, țara în care ne-am născut și ne ajută să ne dezvoltăm darurile și puterile. „Ea încununază fruntea celor ce o slujesc, cu dragoste și dăruire

totală de sine, gata să se jertfească pentru apărarea ei”.

În partea finală a Pastoralii se arată cum „ne simțim toți, ierarhi, preoți și credincioși, una în preamărirea lui Iisus Hristos...”, una în cinstirea Maicii Domnului, „... una în Biserica strămoșească...”. În atmosfera înălțătoare a colindelor străbune, pare că țara noastră cu toate frumusețile, bogățiile și marile ei birunțe de astăzi „ne este și

mai dragă și dorim și ne străduim și mai mult ca pacea vestită de cetele îngerești să fie netulburată, ca poporul nostru și toate popoarele să-și poată făuri o viață tot mai îmbelșugată, tot mai fericită”.

Glasul părintesc al Arhipăstorului ne îndeamnă să iubim pe Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, pe Maica Sa cea sfințită, să ne iubim Biserica și Patria și să ne străduim ca viața noastră să fie tot mai roditoare în fapte bune pentru binele fiecăruia dintre noi, pentru binele familiilor noastre, pentru binele poporului nostru și al întregii omeniri.

Pr. F. Costea

Înțelesuri ale Nașterii Domnului

„Hristos se naște, măriți-l,
Hristos din ceruri, întâmpinați-l...”

În amintirea Nașterii Mîntuitorului Iisus Hristos, eveniment prevestit cu multe veacuri mai înainte, prin proroci (Isaia 7, 14; Dan. 9, 24—27; Mih. 5, 1—2 etc.), Sfînta noastră Biserică a orînduit sărbătorirea Nașterii Domnului, la 25 decembrie, de către toți creștinii, numai în veacul al IV-lea. În veacurile mai dinainte, această sărbătoare se prăznuia de către creștini, dar nu la aceeași dată. Despre ținerea acestei sărbători de către întreaga creștinătate, ne dă mărturie Sfîntul Ioan Gură de Aur, care zice: „Sărbătoarea Nașterii Domnului e o sărbătoare veche, sfîntă tuturor creștinilor, din Tracia pînă în Spania”. Istoricul bisericesc Nichefor Calist ne spune că în timpul persecuției împăratului Dioclețian (pe la sfîrșitul veacului al III-lea), în timp ce creștinii din Nicomedia erau adunați la biserică, ca să serbeze ziua Nașterii Domnului, un tiran care stăpînea peste această regiune a poruncit ostașilor săi să înconjure biserică și să-i dea foc. Așa a murit în acea zi o mare mulțime de creștini.

Motivele instituirii acestei sărbători stau în strînsă legătură cu cele cuprinse în Sfînta Evanghelie de la Luca (2, 1—18) și anume: nașterea din Fecioara Maria, în Betleemul Iudeii, a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel vestit mai înainte de îngerul Gavriil (Luca 1, 35). Prin această naștere a Fiului lui Dumnezeu din Sfînta Fecioară Maria, „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută” s-a descoperit oamenilor, căci Dumnezeu hotărîse din veșnicie ca mîntuirea neamului omenesc să se facă prin întruparea și jertfa Fiului Său iubit, la vremea potrivită. De aceea, Apostolul neamurilor spune: „Cînd a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pe Fiul Său cel născut din femeie... ca pe cei de sub lege să-i răscumpere...” (Gal. 4, 4—5). „Plinirea vremii” înseamnă momentul cel mai potrivit pentru venirea în lume a Mîntuitorului, atunci cînd omenirea era pregătită și aștepta cu dorință arzătoare venirea Aceluia care avea să o mîntuiască din robia păcatului și a morții.

Precum ne spune Sfîntul Evanghelist Ioan, prin nașterea lui Iisus Hristos lumea avea să primească și să cunoască „lumina cea adevărată”, care, venind în lume, luminează pe tot omul (Ioan 1, 9). Însuși Mîntuitorul a mărturisit acest adevăr mulțimilor care îl ascultau: „Eu sînt lumina lumii.

Cel ce-mi urmează mie, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Așadar, nașterea Mîntuitorului Iisus Hristos avea să însemne venirea luminii celei adevărate, a „Soarelui Dreptății”. Lumina aceasta e adevărul, precum însuși mărturisește: „Eu sînt calea, adevărul și viața” (Ioan 14, 6), iar importanța adevărului adus de El în lume o arată prin cuvintele: „Cunoașteți adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8, 32). Dar rostul venirii Sale, Mîntuitorul îl arată și mai lămurit în răspunsul pe care i-l dă lui Pilat: „Eu pentru aceasta m-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine este din adevăr, ascultă glasul meu” (Ioan 18, 37).

Importanța și semnificația nașterii Mîntuitorului este arătată în chip minunat, în troparul Praznicului Nașterii Domnului, prin următoarele cuvinte: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeule nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Că întru dînsa, cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat, să se închine Ție, soarelui dreptății și să te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus...” Căci precum steaua a condus și a învățat pe Magii de la Răsărit să se închine lui Hristos, soarele dreptății, și să-l recunoască pe Acesta ca pe Împăratul și Dumnezeul cel adevărat, tot astfel sărbătoarea Nașterii Domnului e un însemnat prilej de aducere aminte și de învățătură pentru toți creștinii, spre a primi în inimile lor pe Cel ce s-a născut din Fecioara Maria, pentru mîntuirea noastră, înnoindu-se și renăscîndu-se sufletește ei înșiși. Căci numai renașterea și înnoirea sufletească a noastră a creștinilor ne poate ajuta la realizarea scopului pentru care Fiul lui Dumnezeu s-a născut și a venit în lume: mîntuirea oamenilor.

Dacă atunci cînd oamenii credincioși își sărbătoresc aniversarea nașterii lor, ei trăiesc momente de adevărată bucurie și înălțare sufletească, cu atît mai mult se cuvine ca noi creștinii să trăim, în fiecare an, bucuria aniversării nașterii Domnului, la Crăciunul nostru strămoșesc. Bineînțeles, această bucurie nu trebuie trăită „în ospete și în beții” (Romani 13, 13), ci în cultivarea datinilor moștenite din moși-strămoși: umblatul cu colindatul și cu irozii, iar în ziua praznicului, prin participarea

(Continuare în pag. 4)

Sf. Tradiție

II

În articolul anterior am arătat ce este Sf. Tradiție, temeiurile învățării ortodoxe despre Sfânta Tradiție, precum și strinsa legătură dintre ea și Sfânta Scriptură, întrucât aceasta din urmă comportă anumite limite (cf. Ioan 20, 30; 21, 25). De aceea, ea va avea totdeauna trebuință de a fi susținută, animată din interior de o Tradiție vie.

În cele ce urmează, vom supune unui scurt examen critic unele învățături și obiecțiuni îndreptate împotriva învățării ortodoxe despre Sfânta Tradiție.

Unii dintre credincioșii creștini pretind că Sf. Scriptură nu ar avea trebuință de alte adausuri, din Sf. Tradiție. Această părere s-ar sprijini pe locurile de la Luca 1, 3—4 și F. Ap. 1, 1. Căci — după socotința lor — din aceste locuri ar rezulta că n-a rămas nimic nescris în Biblie, precum și că nu există o Tradiție de aceeași valoare cu Sf. Scriptură.

Dar după această tâlcuire am veni în contradicție cu alte texte scripturistice, care ne arată — dimpotrivă — că Biblia nu cuprinde toate învățăturile ce ni le-a descoperit Mântuitorul. Pe de altă parte, nu trebuie scăpat din vedere faptul că Sf. Luca vorbește — în textul pomenit mai sus — numai despre Evanghelia scrisă de el, nu despre toate cărțile Sf. Scripturi. În plus, ceea ce spune Sfântul Luca că a cercetat „cu de-amănuntul”, este tocmai Sf. Tradiție. De unde rezultă că Sf. Scriptură a fost scrisă tocmai pe temeiul Sfintei Tradiții și, deci, cuprinde o parte din Sf. Tradiție.

O altă obiecțiune pretinde că — întrucât Sfânta Scriptură este cuvânt dumnezeiesc — nu este îngăduit a o înlocui sau schimba cu Tradiția, care este cuvânt omenesc. În acest scop, recurg la Matei 15, 3. 6—9; a se vedea și Marcu 7, 13.

Nu este mai grăitor și concludent nici locul de la F. Ap. 17, 11, din care tăgăduitorii Sf. Tradiții vor să scoată temei pentru învățatura lor, că adică numai învățăturile cuprinse în Sf. Scriptură ar avea valoare, pe cînd cele din Sfânta Tradiție nu! Or, și aici este vorba numai despre Sf. Scriptură a Vechiului Testament, pentru că despre Sf. Scriptură a Noului Testament nu putea fi încă vorba. Înțelesul acestui loc este următorul: cei din Berea verificau învățatura creștină despre Iisus Hristos la lumina profețiilor mesianice ale Testamentului Vechi. Ei au primit această învățatură din propovăduirea paulină — orală —, precum și din Sf. Tradiție. Această învățatură consuna cu Sfânta Scriptură a Testamentului Vechi. De unde rezultă că — pînă la urmă — citatul acesta se ridică împotriva celor ce nu sînt de partea învățării ortodoxe despre Sf. Tradiție.

De altfel, noi, ortodocșii, nu primim din comora de adevăruri ale Sf. Tradiții, decât pe acelea care consună cu Sf. Scriptură. În concluzie finală, ca credincioși ortodocși sîntem datorii în conștiință să păstrăm cu sfințenie curățenia învățăturilor din Sf. Tradiție. Prin această sîntem următorii ai primilor creștini, pe care Sf. Apostol Pavel îi laudă astfel: „Fraților, vă laud că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile așa cum vi le-am dat” (I Cor. 11, 2).

C. Sîrbu

Sf. Ierarh Nicolae

În ziua de șase decembrie — după rînduiala calendarului creștin ortodox — prăznuim pe Sf. Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni de la Mira Lichiei. E un Sfânt dintr-acei mai iubiți de poporul nostru. Icoana lui atîrnă pe mulți pereți din case, e așezată în toate bisericile ce-i poartă hramul și în altele. În aureola sa, chipul Sfîntului arhieru strălucește de blîndețea care se vede îmbinată cu asprimea vieții creștinești, trăită în post și în rugăciune.

Despre Sf. Ierarh Nicolae, despre istorisirea vieții sale căutăm învățatură în cele ce urmează. După ce vom vedea unde și în ce vreme a trăit, ne vom opri la milostenie, ca la una dintre cele mai mari faceri de bine săvîrșite de acest Sfânt.

Sf. Ierarh Nicolae s-a născut în orașul Patara pe la anul 287. Părinții săi, Teofan și Nona, erau oameni cu stare bună. Cu toate că era singurul copil, a părăsit lumea și a ales viața călugărească, ajungînd stareț al mănăstirii Sion. Din această treaptă bisericească a fost ales ca arhiepiscop în orașul Mira, care era în vremea aceea capitala țării Lichia. În această înaltă misiune de păstor duhovnicesc, Sf. Nicolae s-a dovedit: „Îndreptător credinței și chip blîndețelor; învățător înfrînării arătîndu-se turmei sale” — cum este lăudat în troparul său.

Pentru viața sa trăită în fapte bune, acest Sfânt a fost învrednicit de Dumnezeu să dobîndească „cu smerenia cele înalte și cu sărăcia cele bogate”. Fiind smerit, Sf. Nicolae n-a alergat după deșer-

tăciunile cele trecătoare ale lumii; fiind sărac de bună voie n-a prețuit bunurile vieții, nu le-a păstrat cu zgîrcenie numai pentru el. Aceste două deprinderi bune l-au ajutat la săvîrșirea milosteniei, pe care a făcut-o cu toată dragostea sufletului său pentru cei nevoiași.

Între faptele milosteniei, una strălucește mai mult decât celelalte, fiind cuprinsă și în Acatistul său. Iată istorisirea împlinirii: Sărăcia stăpînea în vremea Sf. Nicolae pe un tată, care avea trei fete, care nu se puteau mărita fără ceva avere. Diavolul, ca un vrăjmaș al mîntuirii oamenilor, a semănat ispita sa în mintea tatălui, din care urma să încolțească păcatul desfrînării, ce era să cuprindă pe aceste fecioare din cauza sărăciei. Auzind Sf. Nicolae despre gîndul rău al tatălui de a-și îndemna fetele la desfrînare pentru cîștig rușinos, a mers noaptea și-a aruncat în casă, pe fereastră, o pungă cu galbeni. A doua zi găsind punga, părintele a înzestrat cu ea pe fiica cea mai mare și astfel a putut-o căsători. Văzînd Sfîntul că darul său a folosit în bine, a mers iar și-a mai aruncat altă pungă pentru a doua fiică a părintelui sărac. Și aceasta s-a căsătorit. La fel a încercat să facă și cu a treia fiică, dar de data aceasta a fost așteptat și descoperit ca un mare milostiv. Tatăl fetelor cu lacrimi în ochi a mulțumit Sf. Nicolae, pentru marea sa facere de bine, prin care a scăpat pe cele trei fiice ale lui de la păcat și rușine.

Cu adevărat mare a fost facerea de bine a Sf. Ierarh Nicolae.

Pilda acestui Sfînt rămîne pentru noi ca îndemn la fapte de milostenie. Fiecare dintre noi găsește prilejul de a-și arăta dragostea sa față de cei din jur. Iată cîteva ocazii: Se poate primi în casă străinul călător, se poate sprijini brațul bătrînului slăbit, se poate turna în coșul morii grăunțe și pentru văduva cea singură pe lume. Creștetul copilului orfan poate fi mîngîiat în locul mîinilor mamei lui răposate. Bolnavii pot fi cercetați în spitale, cei amărîți de supărare pot fi mîngîiați cu vorbe bune ș.a.

Prin asemenea fapte și prin altele ca acestea se poate cinsti Sf. Ierarh Nicolae; prin acestea ne asemănăm cu milostivul ierarh din Mira Lichiei. Prin faptele de milostenie dobîndim și binecuvîntarea Domnului Iisus Hristos: „Feriți-vă cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7).

Pr. I. Buta

Sf. Ignatie Teoforul

Fiindcă ucenicii au discutat cu mare aprindere, că cine oare e mai mare în împărăția cerurilor, Mîntuitorul a chemat un prunc, l-a pus în mijlocul lor și a zis: „Adevăr zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor” (Matei 18, 2—4). Ne întrebăm, cine oare a fost acel copil minunat pe care Mîntuitorul l-a dat ca model apostolilor? După o tradiție, acel prunc a fost vestitul episcop și martir de mai tîrziu: Sf. Ignatie Teoforul.

Ceea ce știm sigur despre Sf. Ignatie, e că el a fost ucenic al Sf. Ap. Ioan și că a fost rînduit de Sf. Apostoli, ca episcop în Antiohia, acolo unde ucenicii s-au numit mai întîi „creștini” (F. Ap. 11, 26). A păstorit cu multă vrednicie în Antiohia vreme de 40 de ani, fiind pildă măreață de dragoste față de oameni, de evlavie și înțelepciune. A purtat două nume cu adînc înțeles: Ignatie, care derivă de la latinescul „ignis”, ce înseamnă foc, căci toată viața sa a ars de dragoste fierbinte pentru Hristos, și „Teoforul” adică „Purtătorul de Dumnezeu”, fiindcă prin faptele lui frumoase a preamărit cu adevărat pe Dumnezeu (Matei 5, 16).

În mod deosebit a strălucit el în vremea prigonirilor din acel timp, cînd a știut cum să-și apere turma, s-o mîngîie prin sfaturile și rugăciunile sale. El a căutat în tot chipul să-și ferească păstorii de prigoniri, numai pe sine nu s-a ferit nici cruțat.

În 107, împăratul a poruncit ca toți supușii să aducă jertfă idolilor. Episcopul Ignatie a mers la el și i-a arătat că porunca pe care a dat-o e grea. Această îndrăzneală a Sfîntului a înfuriat în așa măsură pe împărat încît a poruncit ca să fie pus în lanțuri și trimis la Roma, spre a fi sfîșiat de fiarele sălbatice. Sf. Ignatie a primit această hotărîre împărătească, căci i s-a dat prilejul să și sufere pentru Hristos. El a ajutat soldații să-i pună lanțurile grele, rugîndu-se tot timpul lui Dumnezeu să-i dea putere ca să îndure cu vrednicie toate suferințele pînă la sfîrșit. A fost îmbarcat într-o corabie care ducea cereale la Roma. Sînd între sacii cu grîu, Sf. Ignatie i-a venit ideea pe care apoi a așternut-o într-una din scrisorile sale: „Eu

(Continuare în pag. 4)

Informații

● Între 16 și 18 octombrie 1970, în capitala Indiei, Delhi, s-au desfășurat lucrările Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, cu care prilej au fost examinate problemele actuale ale mișcării pentru pace și securitatea popoarelor ș.a.

În cursul sesiunii a avut loc solemnitatea decernării post mortem a Medaliei de aur a păcii, „Frederic Joliot-Curie”, eminentului om de stat al Indiei, Javarhalal Nehru.

Sesiunea a adoptat un „Apel către guvernele tuturor țărilor”, în care se cere acestora să militeze neîntrerupt pentru realizarea dezarmării generale și totale, pentru interzicerea armelor nucleare, chimice și bacteriologice, precum și o seamă de rezoluții privitoare la situația din Indochina, Orientul Apropiat etc.

● Luni, 30 noiembrie 1970, Sf. Andrei fiind, în capela Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc, la ora 12, un parastas în amintirea vrednicului de pomenire mitropolitul Andrei Șaguna. Parastasul a fost slujit de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. vicar Traian Belasçu, răspunsurile fiind date de corul studenților teologi.

Au participat I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. C. consilieri de la Centrul arhiepiscopesc, P. C. profesori de la Institutul Teologic, studenții teologi și angajați.

După parastas, dl V. Cornilă, student în anul IV, a evocat, într-o reușită cuvântare, unele aspecte ale personalității și activității mitropolitului Andrei Șaguna.

● În parohia Sibiel, prot. Sibiu, prin rîvna demnă de urmat a C. preot local, Zosim Oancea, de mai mult timp funcționează o colecție ajunsă la aproximativ 450 icoane pe sticlă, mult apreciată de vizitatorii din țară și străinătate, al căror număr în acest an s-a ridicat la câteva sute.

În perspectivă de a deveni un adevărat muzeu, această frumoasă colecție a fost semnalată și de unele organe de presă, ca de exemplu: „Satul Socialist”, care, în numărul său din 19 iulie 1970, vorbește de „Sibiel, cu splendida sa colecție de icoane pe sticlă” și „Tribuna Sibiului” care, în numărul din 24 septembrie 1970, amintește aceste icoane pe sticlă, ca „reprezentînd documentar toate stilurile ardelenesti ale genului”.

Înțelesuri ale Nașterii Domnului

(Urmare din pag. 1)

la Sf. Liturghie și prin fapte de dragoste frățească și milostenie.

Se cade, de asemenea, ca sărbătoarea Nașterii Domnului să însemne pentru fiecare creștin începutul renașterii sale duhovnicești spre o viață mai bună, mai curată, mai cinstită. Căci precum, începînd cu data de 21 decembrie, ziua începe să crească, iar noaptea să scadă, tot astfel se cuvine ca, începînd cu praznicul Nașterii Domnului, viața creștinului să crească și să sporească în fapte bune, acesta fiind gata spre a se desăvîrși în tot lucrul bun. Și după cum lumina nașterii Domnului a strălucit departe de staulul din Betleem, izgonind întinericul necunoștinței, tot astfel lumina faptelor bune ale creștinilor se cuvine să strălucească și să alunge neînțelegerile, dușmăniile și războaiele dintre oameni și popoare. Căci nașterea Domnului a adus în lume, prin glasul îngerilor, mesajul păcii și al bune înțelegeri între oameni: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Iată pentru ce, sărbătoarea Nașterii Domnului trebuie să fie pentru credincioșii Bisericii noastre prilej de bucurie sufletească, început de înnoire și desăvîrșire în fapte bune, săvîrșite în lumina învățăturii lui Hristos, precum și îndemn spre întruitorare și înfrățire, căci numai astfel vom putea împlini cu toții porunca Mîntuitorului: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca, văzînd ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5, 16).

I. Zăgrean

Sf. Ignatie Teoforul

(Urmare din pag. 2)

încă sînt asemenea unui bob de grîu. Dinții leilor sînt pietrele de moară, care mă vor măcina. O dacă aș putea să fiu înaintea Domnului Iisus, ca o piine albă și curată!”

Numele acestui vrednic „atlet al lui Hristos” era prea cunoscut în lumea creștinilor. La Smirna a văzut pe Sf. Policarp și a primit delegațiile de la diferite biserici care i-au ieșit întru întîmpinare. La despărțire le-a dat cîte o scrisoare de mulțumire și de sfaturi pentru creștinii pe care n-a putut să-i cerceteze. Tot de aici a scris el și creștinilor din Roma. Aceste scrisori, în număr de 7, au fost apoi citite în diferitele biserici creștine și se pot citi și azi cu multă plăcere și folos. La Roma a fost întîmpinat de mulți creștini și a fost o mare bucurie duhovnicească această întîlnire, deși pe fețele multora se vedea tristețe și în mulți ochi lacrimi. Erau cei care se gîndeau la chinurile și moartea care-l așteptau pe marele ierarh.

Sf. Ignatie însă a avut destulă tărie sufletească spre a-i mîngîia pe toți, spunîndu-le că el moartea pentru Hristos o primește nu ca pe o osîndă, ci ca pe o răsplată a ostenețelor lui pentru răspîndirea dreptei credințe. A fost introdus apoi într-o clădire mare — un amfiteatru — care avea în mijloc de piatră suprapuse pe care ședeau spectatori în număr cam de 80.000. Această clădire se numea Coloseum și ruinele lui se văd și azi la Roma. Necreștinii iubeau aceste spectacole sîngeroase și e de la sine înțeles că vestea că un nou creștin și încă un episcop va fi aruncat la lei, să fi umplut Coloseul. Sf. Ignatie după ce a fost introdus a îngenunchat și s-a rugat, s-a dat drumul leilor flămînzi, care într-o clipă l-au sfîșiat. Din trupul lui n-au mai rămas decît oasele mai tari, pe care apoi creștinii le-au strîns cu evlavie și le-au dus în Antiohia. Sf. Ignatie Teoforul a suferit moarte de martir în anul 107.

Biserica noastră cinstește pe Sf. martir Ignatie în 20 decembrie, așadar în preajma Nașterii Domnului, a sărbătorii Crăciunului, cînd toate se umplu de pace cum plină de pace și bunătate a fost și făptura acestui Sfînt.

Prot. A. Radu

Sfîntirea bisericii din Racovița

În ziua de Duminică, 22 noiembrie 1970, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a oficiat slujba sfîntirii bisericii și Sf. Liturghie, în parohia Racovița, protopopiatul Sibiului. Biserica a fost reînnoită și împodobită cu o frumoasă pictură în frescă, executată de pictorul Dimitrie Bănică, prin contribuția și jertfelnicia credincioșilor și prin stăruința și osteneala preotului local.

După slujba sfîntirii bisericii, a urmat Sfînta Liturghie arhierescă, în decursul căreia au fost hirotoniți candidații: Diacon Grigore Vizoli întru preot și ipodiamon Viorel Pop întru diacon. La priceasnă, pînă, arhidiamon Ioan Zăgrean a tîlcuit Evanghelia zilei: parabola bogatului căruia i-a rodit țarina (Luca 12, 16—21).

La sfîrșit a vorbit C. preot local, V. Boieru, care face un scurt istoric al bisericii și parohiei de aici, asigurînd pe I. P. S. Sa de unitatea sufletească și păstoritorilor săi, care se dovedesc a fi credincioși fii ai Bisericii strămoșești, precum și devotați și harnici cetățeni ai Patriei noastre.

P. C. vicar Tr. Belasçu a insistat asupra importanței acestui praznic pentru racovițeni, arătînd necesitatea unității poporului nostru în zilele de astăzi, unitate pentru care istoria Bisericii și a neamului nostru ne oferă numeroase exemple pilduitoare.

A vorbit apoi I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, care arată între altele că biserica de aici are două lucruri comune cu Catedrala din Sibiu: hramul Sf. Treime și iconostasul, opere ale aceluiași renumit pictor Octavian Smîghelschi. Formele tradiționale ale bisericii: crucea și corabia sînt legate de Ierusalim și de locurile unde s-a născut, a propovăduit, s-a jertfit și a înviat Hristos Domnul. Prin jertfelnicia lor față de Biserică, racovițenii au înțeles adevăratul rost al vieții omenești: a aduce slujire lui Dumnezeu, semenilor noștri, Patriei noastre și omenirii întregi.

Sfîntirea bisericii din parohia Racovița a fost un minunat prilej de manifestare a unității creștinești, de înălțătoare bucurii duhovnicești, ea contribuind la întărirea unității în credință și dragoste față de Biserică și Patrie.

I. Z.

Sfîntirea bisericii din Dileul Vechi

În Duminică din 15 noiembrie 1970, Înalt Prea Sfîntitul nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrșit sfîntirea bisericii din parohia Dileul Vechi, prot. Luduș.

Însoțit de P. C. vicar Tr. Belasçu și de alți preoți și diaconi, în ajun I. P. S. Sa a vizitat parohia Lechința, prot. Luduș, unde s-a săvîrșit vecernia zilei.

La sfîrșitul slujbei, C. pr. S. Stoică, parohul locului, a făcut un scurt istoric al parohiei și o dare de seamă asupra problemelor locale ce-i preocupă.

P. C. vicar Tr. Belasçu, în cuvîntul adresat, insistă asupra roadelor ce decurg din actul înfrățirii religioase a credincioșilor Bisericii Ortodoxe din Transilvania și face un călduros îndemn pentru a merge în continuare pe drumul păcii și al consolidării marelui act de la 21 octombrie 1948.

Urmează cuvîntul de învățătură al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae în care îndeamnă stăruitor pe credincioși să lucreze cu vrednicie pentru întărirea credinței noastre strămoșești, pentru mîntuirea sufletelor, pentru dobîndirea vieții celei veșnice și pentru întărirea unității poporului nostru, la care ne cheamă viața cea nouă la care sîntem martori zi de zi.

A doua zi, Duminică dimineața, la ora 9,30, un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. prot. I. Macavei, în fața bisericii din parohia Dileul Vechi a întîmpinat pe I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Urmează slujba sfîntirii bisericii, Sf. Liturghie arhierescă, în timpul căreia a fost hirotonit întru preot candidatul Alexandru Comșa pentru parohia Părău, prot. Făgăraș.

La priceasnă a vorbit prof. N. Neaga despre parabola Samarineanului milostiv.

Au fost acordate diplome de apreciere pentru activitate deosebită în slujba Bisericii credincioșilor Dumitru Stanciu — episcop și Ioan Țițiu — cîntăreț bisericesc.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit preotul reformat din localitate Urban Aron.

P. C. pînă, vicar Tr. Belasçu insistă asupra vredniciei credincioșilor acestei parohii la zidirea bisericii, asupra folosului învățăturii Sf. Evanghelii pentru viața noastră duhovnicească, asupra roadelor unificării noastre religioase și a unității poporului nostru.

Lînd cuvîntul, Înaltul nostru Arhipăstor exprimă părintescă dragoste pentru toți ostenitorii lucrărilor la sfînta biserică, laudă statornicia lor în credință și face un părintesc îndemn ca să meargă mai departe pe drumul luminos al învățăturilor Sfintei noastre Biserici. Să ne plecăm genunchii în fața sfîntului altar și să cerem binecuvîntarea lui Dumnezeu ca lucrarea noastră să dea roade îmbelșugate.

Dumnezeu să-și reverse darul Său asupra țărilor noastre, asupra poporului nostru și asupra lumii întregi, ca în lume să fie pace, ca viața să fie din ce în ce mai luminoasă și mai îmbelșugată — spune de încheiere Înalt Prea Sfîntia Sa.

Încredințați că lucrarea aceasta duhovnicească va fi spre întărirea în credință a poporului drept-credincios și că roadele nu vor întârzia, am părăsit parohia Dileul Vechi întorcîndu-ne la Centrul arhiepiscopesc.

I. B.

De Crăciun

Cad încet și legănat
Fulgii iernii peste sat
Și se-asează liniștiți
Peste pomii desfrunziți.

Iar atunci cînd noaptea vine
Pe la casele creștine,
Se aud cîntînd frumos
Dragi colinde lui Hristos.

Sînt colindători cu plete,
Adunați în cete, cete,
Ei învață „Lerui bun”
Să-l colinde de Crăciun.

Doamne! Mare-i bucuria,
Și-n suflet mărînimia
Cînd Crăciunul străbun vine
Pe la vetrele creștine!

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc